

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 217/05
31.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против осуђеног АА, због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сомбору Кв. 185/04 од 28. децембра 2004. године, у седници већа одржаној дана 31. марта 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба осуђеног АА, изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору Кв. 185/04 од 28. децембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружни суд у Сомбору је одбио као неосновану молбу осуђеног АА, ради неправог понављања кривичног поступка у погледу преиначења казне изречених правноснажном пресудом Окружног суда у Сомбору Кв. 141/98 од 22.10.1998. године, пресуде Окружног суда у Сомбору Кв. 297/01 од 29.1.2002. године и пресуде Општинског суда у Сомбору К. 147/03 од 22.4.2003. године.

Против те пресуде изјавио је жалбу осуђени наводећи да је иста незаконита с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије, у писменом поднеску Ктж. број 342/05 од 23.2.2005. године, је предложио да се одбије као неоснована жалба осуђеног а побијана пресуда потврди.

Врховни суд Србије је у седници већа размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеној жалби и писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Неосновано се у жалби осуђеног наводи да је побијана пресуда незаконита и да у конкретном случају има услова за спајања казни.

Из списка Окружног суда у Сомбору Кв. 141/98 Врховни суд је утврдио да је пресудом 141/98 од 22.10.1998. године одбијен као неоснован предлог осуђеног за преиначење правноснажних пресуда без понављања кривичног поступка и то: пресуда Окружног суда у Сомбору Кв. 143/96, пресуда Окружног суда у Сомбору Кв. 12/96 и пресуда Општинског суда у Сомбору Кв. 236/96. Иста пресуда је преиначена пресудом Врховног суда Србије Кж. I 1997/98 од 24.12.1998. године и то тако што је усвојен предлог осуђеног те су преиначене у делу одлуке о казни правноснажне пресуде Окружног суда у Сомбору Кв. 143/96, Општинског суда у Сомбору Кв. 12/96 и Општинског суда у Сомбору Кв. 236/96 те је осуђеном изречена јединствена казна затвора у трајању од пет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.6. до 6.11.1995. године као и време проведено на издржавању казне по наведеним пресудама. Наведену казну од пет година осуђени је издржао у КПЗ ББ од 29.6.1995. године до 28.9.1999. године када је условно пуштен.

Поред тога из списка Окружног суда Сомбору Кв. 297/01, Врховни суд је утврдио да су пресудом Кв. 297/01 од 29.1.2002. године, која је постала правоснажна 21.2.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Сомбору Кв. 202/01 и пресуда Општинског суда у Сомбору К. 339/00 па је АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и пет месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.3.2000. године па до 11.6.2000. године као и време до сада проведено на издржавању казне затвора. Наведену казну од две године и пет месеци осуђени је издржао у КПЗ ББ од 27.3.2000. године до 8.7.2002. године када је условно пуштен.

Пресудом Општинског суда у Сомбору К. 147/03 од 22.4.2003. године правноснажне од 1.6.2003. године, осуђени АА је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 3.2.2003. године до правноснажности пресуде јер је извршио продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и наведена казна му је истекла 5.4.2000. године. Код таквог чињеничног стања правилан је закључак првостепеног суда да у конкретном случају нема услова за неправу понављање кривичног поступка, па је правилна првостепена пресуда Окружног суда у Сомбору, којом је одбијена као неоснована молба осуђеног ради неправог понављања кривичног поступка у погледу преиначења казне изречених правноснажним пресудама Окружног суда у Сомбору Кв. 141/98 од 22.10.1998. године, пресуде Окружног суда у Сомбору Кв. 297/01 од 29.1.2002. године и пресуда Општинског суда у Сомбору К. 147/03 од 2.4.2003. године.

Ово због тога што је према одредби члана 405. став 1. тачка 1. ЗКП-а предвиђено да се правноснажна пресуда може преиначити без понављања кривичног поступка ако је у две или више пресуда против истог осуђеног правноснажно изречено више казни а нису примењене одредбе одмеравању јединствене казне за дела у стицају.

Према одредби члана 49. ОКЗ је прописано, да ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој пресуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне или малолетничког затвора суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредбе члана 48. ОКЗ узимајући раније изречену казну као утврђену.

У конкретном случају нису испуњени услови из члана 49. ОКЗ.

Ово због тога што је осуђени казну затвора у трајању од пет година по пресуди К. 141/98 издржао до 1999. године, казну затвора у трајању од две године и пет месеци по пресуди Кв. 297/01 је издржао до 8.7.2002. године за продужено кривично дело по пресуди Општинског суда у Сомбору К. 147/03 од 22.4.2003. године, извршио у току ноћи 1/2 септембра 2002. године, у току ноћи 28/29 децембра 2002. године, у току ноћи 13/14 јануара 2003. године и дана 2.2.2003. године што значи да је продужено кривично дело тешке крађе извршио након што је издржао казну затвора по пресуди Кв. 297/01.

Према томе, и по налажењу Врховног суда да би у конкретном случају могло да се изврши спајање наведених казни потребно је да је осуђени продужено кривично дело тешке крађе извршио (према члану 49. ОКЗ) пре него што је започео издржавање казне по ранијој пресуди или за време издржавања казне, те у конкретном случају није испуњен услов из члана 49. ОКЗ да би суд могао изрећи јединствену казну затвора, с обзиром да су наведене казне већ издржане.

Како се жалбом осуђеног не доводи у питање правилност првостепене пресуде, то је Врховни суд, на основу члана 388. ЗКП-а, одлучио као у изреци.

Председник већа,
судија,
Никола Латиновић, с.р.
Записничар,
Војка Омчикус, с.р.

За тачност отправка,

љМ